

Sygn. akt III CSK 253/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. W.-K. i P. W.

przeciwko A. Z., K. Z. i W. Z.

o wydanie nieruchomości i rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego K. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 31 stycznia 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego K. Z. na rzecz powodów
do niepodzielnej ręki kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści zł)
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy w K. - w sprawie o wydanie nieruchomości i rozgraniczenie - zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 20 czerwca 2016 r.

Skargę kasacyjną wniósł pozwany K. Z., wskazując na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, dotyczących tego, czy mapa wykorzystana dla celów zasiedzenia w prawomocnie zakończonym postępowaniu dotyczącym nieruchomości może stanowić podstawę do rozstrzygnięcia przez sąd o zakresie (granicy) posiadania nieruchomości. Ponadto wskazał na dopuszczalność wydania przez biegłego opinii w sprawie rozstrzyganej w obszarze właściwości miejscowej sądu w którym jego małżonkiem jest sędzia sprawujący funkcję przewodniczącego wydziału, a także zagadnienie dotyczące art. 5 k.c. Podniósł również, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego jest w istocie próbą podważenia ustaleń oraz oceny dowodów i ich przydatności w sprawie, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie ma w tym zakresie zagadnienia prawnego, występującego zwykle w sytuacji, w której na tle rozpoznawanej sprawy wyłania się poważny, abstrakcyjny problem prawny wymagający pogłębionych analiz i rozważań Sądu Najwyższego.

Nie stanowi zagadnienia prawnego także kwestia wyłączenia biegłego; w czasie postępowania skarżący nie złożył wniosku w tym zakresie, więc kwestia ta w ogóle wymyka się spod kontroli kasacyjnej i nie może być badana przez Sąd Najwyższy.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, stosowanie art. 5 k.c. może mieć zastosowanie wyjątkowo, gdy w okolicznościach konkretnego stanu faktycznego, przy uwzględnieniu treści konkretnej normy prawnej, można mówić że korzystanie przez osobę zainteresowaną z przysługującego jej prawa podmiotowego pozostaje w sprzeczności z określonymi w nim zasadami. Ocena w tym zakresie należy zasadniczo do sądów *meriti* i Sąd Najwyższy mógłby

ją weryfikować w postępowaniu kasacyjnym tylko w szczególnie uzasadnionym przypadku, który w niniejszej sprawie nie występuje.

Ponadto należy zauważyć, że w skardze kasacyjnej występuje sprzeczność argumentacyjna, gdyż skarżący powołał się także na oczywistą zasadność skargi, jednak występowanie tej przesłanki jest zasadniczo wyłączone, gdy skarżący powołuje się jednocześnie na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Oczywista zasadność skargi zachodzi wtedy, gdy w konkretnej sprawie doszło do oczywistego, rażącego i widocznego „na pierwszy rzut oka” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, tj. gdy zarzuty sformułowane w skardze kasacyjnej są oczywiście zasadne. Jest jasne, że gdy skarga jest w tym znaczeniu oczywiście uzasadniona, nie może być w niej miejsca na poważne, istotne zagadnienie prawne.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

aw

jw